

Νὰ εἶμαστε αἰσιόδοξοι ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίνει (Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἐπάρχει ἓνας ἀνάπηρος ἄνθρωπος γεμᾶτος αἰσιοδοξία, τὸν ὁποῖο ἔχω δεῖ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Εἶναι ἓνας στρατιώτης ποὺ πληγώθηκε στὸν πόλεμο. Μία ἐχθρική σφαῖρα διαπέρασε τὸ σῶμα του, τὸν πλήγωσε δίπλα στὴ μέση του. Μὲ κάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Μπήκαμε μέσα στὸ μισοσκότεινο δωμάτιο. Σὲ μία μεγάλη καρέκλα, μὲ πλάτη δίπλα στὸ παράθυρο, καθόταν ὁ γνωστός μου. Μὲ κοίταξε καὶ μοῦ εἶπε:

«Κάθομαι ἐδῶ ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ καὶ παρατηρῶ τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ καὶ καμιά φορὰ ἀπὸ τὸ ἓνα πρωὶ ὡς τὸ ἄλλο πρωί. Ξέρετε πῶς ἐὰν ἓνας ἄνθρωπος βρεθεῖ μέσα σ' ἓνα ἄδειο πηγᾶδι καὶ ἀπὸ κεῖ παρατηρήσει μέρα μεσημέρι τὸν οὐρανό, θὰ δεῖ τὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ; Καὶ ἐγὼ παρατηρῶ μέσα ἀπὸ τὸ μισοσκόταδό μου τοὺς ἀνθρώπους καὶ μοῦ

φαίνονται σαν άστέρια λαμπερά που φέγγουν, κινούνται κυκλικά και άδιάκοπα. Όσο συμμετείχα στον στρόβιλο της ζωής δεν ήξερα ότι η ζωή είναι τόσο ωραία και τόσο γλυκεία. Από τότε που έχασα τα πόδια μου, κέρδισα τα μάτια μου. Ναι βλέπω αυτή τη ζωή από τότε που κάθισα σ' αυτήν την καρέκλα. Η ζωή είναι ωραία και γεμάτη άρμονία.

Η άρρώστια δεν είναι μεγάλο κακό και ο θάνατος επίσης δεν είναι ούτε μεγάλο ούτε μικρό κακό. Δεν αισθάνομαι τα πόδια μου καθόλου. Δεν στηρίζουνε αυτά ξμένα αλλά εγώ αυτά. Άλλα υπάρχει κάτι που στηρίζει ξμένα όπως εγώ κρατώ τα παράλυτα πόδια μου. Άν δεν υπήρχε αυτό, θα ήμουν όλος παράλυτος. Αυτό που με κρατά είναι η έσωτερική ψυχική μου αισιοδοξία. Η ψυχή μου για καιρό ήταν παράλυτη. Η όπτική της ψυχής μου κυρίως ήταν παράλυτη, επειδή δεν μπορούσε να βλέπει την όμορφία και το νόημα αυτής της ζωής.

Η ψυχή μου περιφερόταν στο σκοτάδι και της φαινόταν όλος ο κόσμος σκοτεινός. Η μοναδική της δραστηριότητα ήταν η ύποταγή στο σώμα, ή σκλαβιά στο σώμα. Το σώμα μου έσερνε την ψυχή πίσω του, όπως τραβά ο κυνηγός τον σκύλο του από το λουρί. Η ψυχή μου χοροπηδοῦσε, χόρευε στη σκόνη και στη λάσπη, ακολουθώντας το σώμα, υπακούοντας πάντα στην θέληση του σώματος.

Ήμουν ύγιής αλλά δεν το αισθανόμουν. Είχα μάτια αλλά δεν έβλεπα. Οί άκτινες

τοῦ ἡλίου, ἐνῶ μὲ ἄγγιζαν χαρούμενα, ἐγὼ κατσούφιαζα καὶ δὲν τίς ἔβλεπα. Τὰ ἀστέρια μὲ ἔβλεπαν, ἀλλὰ ἐγὼ τὰ ἀπεχθανόμουν καὶ τὰ φοβόμουν. Ἦμουν σὰν τυφλοπόντικας, ποὺ κάποιος μὲ ἔβγαλε ἔξω στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα καὶ μπερδεμένος τριγύριζα ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ. Τρέμοντας ἔσκαβα τὴ γῆ γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ νὰ χωθῶ πάλι στὸ σκοτεινὸ χῶμα τῆς γῆς.

Δόξα τῷ Θεῷ ἔγινε αὐτὸς ὁ πόλεμος! Καὶ δόξα τῷ Θεῷ ὁ ἐχθρὸς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο μὲ ἔκανε παράλυτο! Αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς εἶναι γιὰ μένα ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης. Ἔχασα τὰ πόδια ἀλλὰ κέρδισα τὴν ψυχὴ. Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ! Χρησιμοποιεῖ καὶ τὰ πιὸ αὐστηρὰ μέσα γιὰ τὸ καλὸ μας. Ἐγὼ ἔδωσα μόνο τὰ πόδια μου γιὰ τὴν ψυχὴ. Ποῦ νὰ ξέρετε πόσο περισσότερο ἀξίζει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ πόδια!

Ἀπὸ τότε ποὺ κάθομαι σ' αὐτὴν τὴν καρέκλα καὶ παρατηρῶ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ παράθυρο, τακτοποίησα τίς σκέψεις μου καὶ τὰ αἰσθήματα μου. Γιὰ πολὺ καιρὸ μέσα στὸ κεφάλι μου καὶ στὴν καρδιά μου ἐπικρατοῦσε χάος. Ὁ ἄνθρωπος βρῖσκει τὴν ἄρμονία στὴν ζωὴ καὶ στὸν κόσμον, μόνον ὅταν τὴν βρεῖ μέσα του. Αὐτὴν τὴν ἐσωτερικὴ ἄρμονία μόλις τώρα τὴν βρῆκα. Ἀπομάκρυνα τὸ χάος καὶ τὸν φόβο ἀπὸ μέσα μου. Παλιὰ αἰσθανόμουν φόβο ἀκόμη καὶ γιὰ ἓνα ἀπλὸ συνάχι. Σήμερα ὑπάρχουν δίπλα μου δύο παράλυτα πόδια, ποὺ κάποτε ἦταν βασικὰ μέλη τοῦ σώματος μου, καὶ δὲν φοβᾶμαι καθόλου. Μιὰ ἀνατροπὴ συνέβη μέσα στὴν ψυχὴ. Τώρα ποὺ ἔγινα πιὸ ἄσχημος, ὁ κόσμος μου φαίνεται πιὸ ὁμορφος. Ὅταν μὲ συμπονᾷ ὁλος ὁ κόσμος, τότε ἀρχίζω νὰ λυπᾶμαι ὅλο τὸν κόσμον».

Ἔτσι μοῦ μίλησε ὁ παράλυτος ἄνθρωπος. Πόσοι ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ἔλεγαν: Ἐγὼ στὴ θέση του θὰ αὐτοκτονοῦσα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονιῶν στὴν ἐποχὴ μας αὐξάνει ἀνησυχητικὰ καὶ γιὰ λόγους λιγότερο σοβαροὺς ἀπὸ ὅ,τι εἶναι δύο παράλυτα πόδια. Ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ διαπαιδαγώγηση παίζει σημαντικὸ ρόλο στὸ θέμα αὐτό. Ὁ ἄνθρωπος διαπαιδαγωγεῖται ἢ γιὰ νὰ γίνεῖ αἰσιόδοξος ἢ γιὰ νὰ γίνεῖ αὐτόχειρας. Ἡ γενιά μας ἔχει διαπαιδαγωγηθεῖ γιὰ τὸ δεύτερο. Οἱ γονεῖς εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ προετοιμάζουν τοὺς αὐτόχειρες.

Ἡ μάνα γιὰ παράδειγμα ψιθυρίζει κάθε πρωὶ στὸν γιό της: «ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι κακός». «Οἱ ἄνθρωποι, συνεχίζει ἡ μάνα, εἶναι ἐγωιστές, φθονεροὶ καὶ ψεῦτες». «Ἀπόφευγε τοὺς ἀνθρώπους, γιέ μου». «Νὰ κοιτᾷς μόνο τὸν ἑαυτό σου». Μετὰ τὴ μάνα ὁ πατέρας ἐπαναλαμβάνει στὸ γιό: «Τί κακὸς καιρὸς γιὰ τὸ χωράφι». «Πόσο ἄσχημη εἶναι ἡ φύση». «Πόσο ἀηδιαστικὰ εἶναι τὰ ἀνθρώπινα ἔργα». «Πόσο βαρετὸς εἶναι ὁ ἥλιος». «Πόσο θλιβερὴ εἶναι ἡ ζωὴ». Ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα ἐπαναλαμβάνουν στὸ γιό τους συχνὰ τὰ τρελὰ λόγια ἐνὸς ἀπαισιόδοξου ποιητῆ: «Ἀδελφέ μου, στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει ἀγάπη».

Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη καταδίκη αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἀπὸ αὐτήν. Ὁ κόσμος ἐπιβιώνει λόγῳ τῆς ἀγάπης. Ἄν πεῖ κανεὶς πὼς στὸν κόσμο δέν ὑπάρχει ἀγάπη, αὐτὸ εἶναι ἡ πιὸ φρικτὴ καὶ ψευδὴς καταδίκη τοῦ κόσμου. Μὲ τὴν παραπάνω φράση τοῦ ἀποτυχημένου καὶ ἀπαισιόδοξου ποιητῆ διαπαιδαγωγεῖται ὁλόκληρη ἡ γενιά μας. Θὰ βρεῖτε ἑκατοντάδες νέους καὶ ἠλικιωμένους ποὺ δέν ξέρουν το «Πάτερ ἡμῶν» καὶ δέν διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ δέν θὰ βρεῖτε οὔτε μερικὲς δεκάδες ἀνθρώπων, ποὺ δέν ἐπαναλαμβάνουν καθημερινά: Ἀδελφέ μου, σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δέν ὑπάρχει ἀγάπη. Ὅποιος ὅμως ἐπαναλαμβάνει αὐτὰ τὰ λόγια, δέν σκέφτεται πὼς ὑπάρχει σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸ χαμόγελο καὶ ἡ χαρὰ. Ἀκόμη καὶ οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ καθηγητὲς συνεχίζουν νὰ ὑποτιμοῦν τοὺς μαθητὲς κρατῶντας τοὺς ἐπίτηδες σὲ μιὰ μεγάλη ἀπόσταση ἀπ' αὐτούς. Μὲ μία λέξη σερνόμαστε καὶ δέν προχωρᾶμε. Μελαγχολικοί, χλωμοί, συντετριμμένοι ἄνθρωποι περπατοῦν. Ἡ χαρὰ μας εἶναι μισὴ λύπη. Τὸ χαμόγελο μας δέν μοιάζει μὲ τὸ χρυσαφένιο φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ μὲ τὸ χλωμό, μελαγχολικὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Οἱ πολλοὶ εἶναι συνηθισμένοι στὴν κλειστὴ ζωὴ τοῦ δωματίου. Ἡ διασκέδασή μας φθάνει στὰ ὅρια τῆς ἁμαρτίας. Ἐξαιτίας τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς διαπαιδαγώγησής μας, ὁλόκληρη ἡ χώρα μας εἶναι «παράλυτη». Σ' αὐτὸ ὀφείλεται ἡ ἀπαισιοδοξία μας, ἡ μελαγχολία καὶ ἡ θλίψη μας, ἡ ἔλλειψη χαρᾶς. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς μελαγχολίας μας προέρχεται ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦν στὰ σχολεῖα, στὴν ἐκκλησία, στὴν οἰκογενειακὴ καὶ στὴ δημόσια ζωὴ. Σπάνιο νὰ βρεῖ κανεὶς ἓνα παράλυτο ποὺ νὰ εἶναι αἰσιόδοξος.

Πολλοὶ νομίζουν ὅτι ἔτσι ἀπλᾶ κάποιος εἶναι αἰσιόδοξος καὶ κάποιος ἀπαισιόδοξος. Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι. Αἰσιοδοξία σημαίνει εὐτυχία, ἐνῶ ἀπαισιοδοξία σημαίνει δυστυχία. Μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ ἓναν ἄνθρωπο δέν εἶναι ἡ ὑγεία, ὁ πλοῦτος, οἱ φίλοι καὶ ἡ δόξα. Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ ἓναν ἄνθρωπο εἶναι νὰ ἔχει αἰσιοδοξία. Οὔτε μεγαλύτερη δυστυχία γιὰ ἓναν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἀρρώστια, ἡ φτώχεια, ἡ μοναξιά, ἡ ἐγκατάλειψη, ἡ ἀδικία, ἡ ὁποιαδήποτε δυσκολία καὶ ἀπώλεια. Ἡ μεγαλύτερη δυστυχία γιὰ ἓναν ἄνθρωπο εἶναι νὰ εἶναι ἀπαισιόδοξος, γιατί ἐνῶ ἡ αἰσιοδοξία ἀποτελεῖ ὕμνο τῆς ζωῆς, ἡ ἀπαισιοδοξία ἀποτελεῖ ὕμνο στὸν θάνατο.

Οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν μὲ τίποτε νὰ συνηθίσουν νὰ παρατηροῦν τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ὀπτικὴ τῆς αἰωνιότητος. Ὅλα ὅσα παράγει αὐτὸς ὁ κόσμος, τὰ παράγει γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Ἡ ἀγάπη μας καὶ ἡ φιλία μας εἶναι ἀξεπέραστες στὸν χρόνο, ὅπως καὶ ὁ κόσμος. Τὰ μάτια μας κάνουν λάθος ὅταν μᾶς λένε πὼς ὅλα περνᾶνε, ὅπως μᾶς ἔξαπατοῦν γιὰ τὴν κίνηση τοῦ ἡλίου. Ὑπάρχει ἓνα περιβάλλον πνευματικὸ ὅπου ὅλα ζοῦν καὶ κινοῦνται. Αὐτὸ τὸ περιβάλλον εἶναι σταθερὸ καὶ ἀκίνητο. Ὅλα ὅσα ἔζησαν στὴ γῆ, ζοῦν καὶ σήμερα σ' αὐτὸ τὸ πνευματικὸ περιβάλλον. Ὅλα ὅσα ζοῦν σήμερα, θὰ ζοῦν αἰώνια σ' αὐτὸν τὸν πνευματικὸ τόπο. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλία δέν

χάνονται με τὸν θάνατο, ἀλλὰ συνεχίζουσι νὰ ὑπάρχουν σὲ μιὰ πολὺ πιὸ καθαρὴ καὶ ἔξοχη μορφή στὸν ἄλλο κόσμος.

Ἀνάμεσα στὸν ἄλλο κόσμος καὶ σ' αὐτὸν ποὺ ζοῦμε ὑπάρχουν σύνορα ἐξαιτίας τῆς μυωπίας μας, καὶ δὲν βλέπουμε τὴν συνέχεια, τὴν προέκταση αὐτῆς τῆς ζωῆς μετὰ τὸν θάνατο. Καὶ δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε με πνευματικὰ μάτια τὸ «τώρα».

Ὅλοι ἐμεῖς ὑφαίνουμε τὸ ὑφαντὸ τῆς ἱστορίας, ἀδέλφια μου. Εἴμαστε ὑφαντὲς τῆς ἱστορίας ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἓνας μεγαλύτερος ἀπὸ μᾶς Ὑφαντῆς. Ὅλες οἱ ἡμέρες ποὺ συναποτελοῦν τὸ παρελθόν, ἀπὸ μόνες τους δὲν θὰ σήμαιναν τίποτε, ἂν δὲν ἀποτελοῦσαν καὶ αὐτὲς μέρος ἑνὸς ὑφαντοῦ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ μας. Ὁ χρόνος ὅλων τῶν ἀνθρώπων στὸν κόσμος ἀπὸ μόνος του δὲν θὰ ἦταν τίποτε, ἂν δὲν εἶχε σὰν στόχο του καὶ περιεχόμενό του τὴν δημιουργία μιᾶς παγκόσμιας σύνθεσης, ἑνὸς παγκοσμίου ἐργόχειρου ὑφαντοῦ. Κάθε ἔργο μας μέχρι αὐτὴν τὴν στιγμή, κάθε λέξη καὶ κάθε συναίσθημα διατηρεῖται καὶ δὲν χάνεται ὡς μέρος τῆς προσωπικῆς μας σύνθεσης. Ὅλος ὁ ἥρωισμός μας καὶ ὅλη ἡ φαυλότητά μας στέκονται ἀκίνητα στὴν ὑφανση τοῦ παρελθόντος μας.

Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀποτελοῦμε θεματοφύλακες τῆς ἱστορίας μας, εἴμαστε μόνο οἱ ὑφαντὲς τῆς. Τὸ παρελθὸν διαφυλάσσεται ἀπὸ Ἐκεῖνον ποὺ δὲν λησμονεῖ τίποτε. Τὰ κλειδιά τοῦ παρελθόντος κρατᾷ ὁ Ὑψιστος Ὑφαντῆς, ποὺ προσεκτικὰ ἄγρυπνα πάνω ἀπὸ κάθε νῆμα ποὺ πλέκεται στὸ ἐργόχειρο Του. Ἀναλογιστεῖτε φίλοι μου, ποιά εἶναι ἡ συμβολή σας στὸ τεράστιο αὐτὸ ὑφαντὸ τοῦ Θεοῦ; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι λόγος τῆς αἰσιοδοξίας.

Ἡ αἰσιοδοξία ἀποτελεῖ τὸ φωτιστὸ τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας. Αἰσιόδοξος ἦταν ὁ Θεμελιωτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ πιὸ Αἰσιόδοξος ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰσιόδοξους στὸν κόσμος. Παρέμενε αἰσιόδοξος καὶ ὅταν ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ ὅλους προσευχόταν μόνος στὸν Θεό, ἐκείνη τὴν μοιραία νύχτα πρὶν ἀρχίσει ἡ τραγωδία. Καὶ τότε ποὺ τὸν σύρανε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη στὸν Πιλάτο χλευάζοντάς τον. Καὶ τότε ποὺ τοῦ ἔβαλαν ἀγκάθινο στεφάνι, ποὺ τοῦ ἔσχιζε τὸ θεϊκό Του κεφάλι, καὶ τότε ὅταν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ τὸν ἀποχαιρετοῦσαν με γέλια, με κατάρες καὶ με τὸν ἦχο τῶν ἀδύναμων δακρύων τῶν γυναικῶν. Καὶ τέλος ὅταν τὸ ποτήρι τῆς πίκρας ξεχείλισε καὶ εἰσῆλθε στὴν ἱστορία ἡ λέξη Γολγοθᾶς, πάλι παρέμεινε αἰσιόδοξος.

Αἰσιόδοξοι ἦταν καὶ οἱ Χριστιανοὶ μάρτυρες. Ἄφοῦ οἱ μάρτυρες καὶ οἱ μεγαλομάρτυρες ἦταν αἰσιόδοξοι, πῶς ἐμεῖς νὰ εἴμαστε ἀπαισιόδοξοι; Αἰσιόδοξοι ἦσαν ὅσοι στὶς ρωμαϊκὲς ἀγορὲς πάλαιψαν με ἄγρια θηρία, γιὰ νὰ διασκεδάσει ὁ Καίσαρας. Αἰσιόδοξοι ἦσαν ὅσοι καίγονταν στὴν πίσσα στὶς πλατεῖες γιὰ τὴν ψυχαγωγία τοῦ Καίσαρα καὶ τῶν γυναικῶν του. Αἰσιόδοξοι ἦσαν ὅσοι γύριζαν

δεμένοι στὸν τροχὸ καὶ ὅσοι θάφτηκαν ζωντανοὶ στὴν γῆ. Αἰσιόδοξοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν γνώρισαν τὴν ἰσότητα οὔτε τὴν ἐλευθερία τοῦ τύπου. Πῶς λοιπὸν ἐμεῖς νὰ γινόμαστε ἀπαισιόδοξοι; Γιατί νὰ γινόμαστε ἀπαισιόδοξοι; Οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅταν καίγονταν στὴ φωτιὰ φώναζαν: Ἐμεῖς καὶ πάλι πιστεύουμε. Αὐτοὶ καὶ ὅταν τοὺς ἔσχιζαν τὰ θηρία ψιθύριζαν: Ἐμεῖς πάλι ἐλπίζουμε. Πάνω στὸν σταυρό, κλαίγοντας μὲ λυγμοὺς ἔλεγαν: Ἐμεῖς καὶ τώρα σᾶς ἀγαπᾶμε. Ἐμεῖς ἀγαποῦμε τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ μας καὶ προσδοκοῦμε μιὰ καλύτερη ζωὴ. Πιστεύουμε στὸν Ἕνα καὶ Παντοδύναμο Θεὸ ποὺ κυβερνᾷ τὸν ἥλιο καὶ μετρᾷ ὅλους τοὺς πόνους μας καὶ ὅλες τὶς ἀδικίες τῶν βασανιστῶν μας.

Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς κλώτσησαν σὰν ἄχρηστες πέτρες, τοὺς πῆρε ὁ Θεός, ὁ Κτίστης τῶν πάντων, νὰ ἀποτελέσουν τὸ θεμέλιο τῆς ἐκκλησίας Του. Ἡ ἐκκλησία Του ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο οἰκοδόμημα αἰσιοδοξίας ποὺ κτίστηκε στὴ γῆ. Ἡ αἰσιοδοξία τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἀποτελεῖ μιὰ ἀπλὴ πνευματικὴ θεωρία, γιατί εἶναι δοκιμασμένη καὶ τεκμηριωμένη.

«Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἀποκαλέσω τὸν ἑαυτό μου Χριστιανό, ἐὰν δὲν ἦμουν αἰσιόδοξος. Καὶ ἂν ἀποκαλοῦσα τὸν ἑαυτό μου Χριστιανὸ καὶ δὲν ἦμουν αἰσιόδοξος, δὲν θὰ ἦμουν εἰλικρινὴς Χριστιανός. Καὶ ὅλοι ἐσεῖς ματαίως ἀποκαλεῖσθε Χριστιανοί, ἐὰν δὲν εἴσθε αἰσιόδοξοι. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀποτελεῖ τὸ μέγιστο κάστρο αἰσιοδοξίας. Ὁ Χριστιανισμὸς θεμελιώνεται στὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπη. Γιατί αὐτὰ τὰ τρία μόνο σώζουν: ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη.

Ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη συναποτελοῦν τὴν αἰσιοδοξία. Μόνον ἡ αἰσιοδοξία μᾶς σώζει. Ἄν δὲν ἔχουμε αἰσιοδοξία, δὲν ἔχουμε πίστη. Χωρὶς πίστη εἴμαστε σὰν τὰ ζῶα ποὺ σήμερα τὸ πρωὶ σφαγιάστηκαν στὸ σφαγεῖο. Χωρὶς τὴν αἰσιοδοξία, ὅλοι μας εἴμαστε ἀνάπηροι. Μεγαλύτερη ἀναπηρία ἔχει ὁ ἄνθρωπος χωρὶς αἰσιοδοξία παρὰ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς πόδια. Ὁ Θεὸς ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα ἔκτισε. Στὸ πρόσωπο τοῦ αἰσιόδοξου καθημερινὰ πέφτουν οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τοῦ ζεσταίνουν καὶ τοῦ φωτίζουν τὴν ψυχὴ, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀπαισιόδοξου μένει χωρὶς τὸν ἥλιο, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ψυχὴ του νὰ εἶναι κρύα καὶ σκοτεινὴ. Ὁ πρῶτος καθημερινὰ βλέπει τὰ λουλούδια, ἐνῶ ὁ δεύτερος τὸν σκουπιδότοπο. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καμιὰ δημιουργία χωρὶς αἰσιοδοξία.

Ἀδελφοί μου, ἂς εἴμαστε αἰσιόδοξοι. Ἄς ἀτενίσουμε τὸν κόσμον μας τὴν ἡμέρα, ἂς δοῦμε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὴν νύχτα καὶ ἂς ἔχουμε πίστη στὸν Θεό. Ὑπάρχει ὁ Δημιουργός, ὁ Πλάστης τοῦ κόσμου καὶ Πατέρας μας. Ἡ σκέψη αὐτή, ἂς εἶναι ἡ βάση τῆς αἰσιοδοξίας μας. Κάθε σπόρος ἀφοῦ σαπίσει, τότε βλαστάνει καὶ γίνεται λουλούδι. Μὲ τὸν θάνατον ἐμεῖς σαπίζουμε γιὰ νὰ βλαστήσουμε στὴν ἄλλή ζωὴ. Ἐπειδὴ εἴμαστε παιδιὰ ἐνὸς ἀθάνατου Πατέρα, γι' αὐτὸ εἴμαστε καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι

ἀθάνατοι. Τί είδους Πατέρας θα ήταν αὐτὸς ποὺ δὲν θα δημιουργοῦσε παιδιὰ ὅμοια μ' Αὐτόν; Ποιὸς Πατέρας θα ζοῦσε δισεκατομμύρια χρόνια καὶ θα εἶχε γιους τῶν ὀποίων ἡ ζωὴ δὲν διαρκεῖ οὔτε ἑκατὸ χρόνια; Ἄς εἶμαστε αἰσιόδοξοι ἐπειδὴ κανεὶς δίκαιος δὲν θα πάει στὴν κόλαση καὶ οὔτε ἕνας μὴ μετανοιωμένος ἀμαρτωλὸς στὸν παράδεισο. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως γιὰ νὰ κατορθώσει νὰ εἰσέλθει στὸν παράδεισο, πρέπει πρῶτα ὁ παράδεισος νὰ εἰσέλθει μέσα του. Στὴν κόλαση ὀδηγεῖται αὐτὸς ποὺ ἡ κόλαση ὑπάρχει ἤδη μέσα στὴν ψυχὴ του. Ὁ παράδεισος εἶναι ἀθάνατη χαρὰ καὶ θεϊκὴ ἀνύψωση. Ἡ κόλαση εἶναι αἰώνια λύπη καὶ ἡ γεμάτη ἔνοχες καὶ τύψεις συνείδηση. Ἡ τιμωρία τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν Δικαίων εἶναι οἱ ὑψηλότεροι μαθηματικοὶ νόμοι τῆς οἰκουμένης.

Ἄς εἶμαστε αἰσιόδοξοι, ἀκόμη καὶ ὅταν ζημιωνόμαστε, γιατί ἡ ζημιὰ μας δὲν εἶναι ποτὲ ἄστοχη καὶ χωρὶς λόγο. Τὰ βάσανά μας εἶναι σημαντικὸς παράγοντας στὴν συνολικὴ πορεία ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ βάσανά μας εἶναι μισθὸς μὲ τὸν ὁποῖο πληρώνουμε εἰσιτήριο γιὰ νὰ εἰσέλθουμε στὸν τόπο τὸν ὁποῖο φωτίζει ὁ Θεὸς μὲ πολλοὺς ἥλιους.

Ἐγὼ προσωπικὰ τρεῖς φορές στὴ ζωὴ μου ἔφθασα κοντὰ στὸν θάνατο καὶ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ καὶ νὰ σᾶς δώσω τὴν μαρτυρία πὼς τὰ ὅσα πέρασα δὲν ἦταν οὔτε φοβερὰ οὔτε ἀνυπόφορα. Θυμᾶμαι ἐκεῖνες τίς στιγμὲς μὲ χαρὰ, ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ τρία γεγονότα ὁμορφαίνουν τὴ ζωὴ μου καὶ σήμερα, καὶ κάνουν τὴν ψυχὴ μου πιὸ δυνατὴ. Ἄς εἶμαστε αἰσιόδοξοι καὶ ὅταν μεγαλώνουμε σὲ ἡλικία, ὅπως ὅταν ἤμασταν νέοι. Κάθε ἡλικία ἔχει τὸ μεγαλεῖο της καὶ τὴν ὁμορφιά της.

Ἄς εἶμαστε αἰσιόδοξοι ὡς Χριστιανοί, γιατί στὴν πίστη μας βρῆκαν παρηγοριὰ καὶ οἱ πιὸ ἀπελπισμένοι. Ἄς αἰσιοδοξοῦμε ὅλοι μας καὶ ὡς λαός. Δὲν μᾶς ξέχασε αὐτὸς ποὺ δημιουργεῖ τὴν Ἱστορία. Ὁ ρόλος μας στὴν Ἱστορία εἶναι σημαντικὸς καὶ ἐξελίσσεται σὲ ἀκόμη πιὸ σημαντικό. Ὅταν παλεύουμε γιὰ τὴν ἐλευθερία, ἀγωνιζόμαστε γιὰ κάτι θεϊκό, γιατί ὁ Θεὸς εἶναι Πατέρας τῶν ἐλεύθερων καὶ ὄχι τῶν ὑποδουλωμένων ψυχῶν καὶ σωμάτων. Ἄς σκεφτόμαστε αἰσιόδοξα, ἐπειδὴ μόνον ἡ αἰσιόδοξη σκέψη φθάνει μέχρι τὸν Θεό. Ἄς εἶμαστε αἰσιόδοξοι καὶ μὲ τὰ συναισθήματά μας, γιατί ἡ αἰσιοδοξία εἶναι τὸ φάρμακο τῆς λύπης καὶ ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς καὶ αἰώνιας χαρᾶς. Ἄς εἶμαστε αἰσιόδοξοι καὶ μὲ τὰ ἔργα μας, ἐπειδὴ τὰ καλὰ ἔργα μας συνυφαίνονται μὲ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ διατηροῦνται αἰώνια ὅπως καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἄς εἶμαστε αἰσιόδοξοι γιατί καὶ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ εἶναι αἰσιόδοξη καὶ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἶμαστε ἡ πιὸ ὑψηλὴ ἔκφραση τῆς ζωῆς.

Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς αἰσιόδοξος σημαίνει νὰ ζεῖ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ δίκαια τὸ δῶρο τῆς ζωῆς».

Πηγή: agiazoni.gr